

Jež dobi novi dom

Naslednji dan je od severa privršala burja z namenom, da z dreves odnese še zadnje mokre liste in jih raztrosi po Hudi hosti. Groznovilca je čakala sneg. Tisti od prejšnjega dne se ni obdržal.

BUMF, je nenadoma treščilo skozi vrata. Bil je jež. S kovčkom!

“Moja hiša,” je začel. “Ah, saj ni, da bi govoril.” Sesedel se je na posteljo in potuhnjeno gledal.

“Pod gnije, streha pušča in prepišno je.” Pri tem je previdno potipal polhovo posteljo.

“Mehko,” je zavzdihnil. “Jaz bom to zimo najbrž zmrznil.”

“Daj no, jež,” je rekel polh, “tako slabo spet ne more biti.”

“Pa je!” mu je zbrusil jež. “Še slabše.”

“Tvoja družina je od vekomaj živela v tistem duplu.”

“No, ti to kaj pove?” je ponergal jež. “Na primer, da je le vprašanje časa, kdaj se mi vse skupaj zruši na glavo?”

Polh je zazehal in si nataknil kapo. “Prav, poiščimo ti nov dom.”

Jež je nejevoljno vstal in postavil kovček k polhovi omari. Groznilca si je nadela plašč.

Hodili so in hodili. Groznilca se je ozirala v nebo za snežinkami.

Končno so našli votlino v deblu starega podrtega hrasta.

“Čudovita je!” je vzkliknila groznovilca.

“Krasna,” je zazelhal polh.

“Vlažna in mokra,” se je namrdnil jež. “In stene so preveč grčaste, da bi nanje nalepil tapete.”

“Tapete?” je vzrojil polh. “Saj tapet nikoli nisi imel!”

“Aha,” se je jež užaljeno našobil. “Kar je dovolj dober razlog, da jih sploh ne bi smel imeti. Le kaj bodo meni, ježu, tapete, kajne? Kdo pa sem, da bi si rad nekoliko polepšal dom?”

38

In so šli naprej. Hodili so in hodili. Burja je pihala, mraz je grizel.

Groznovilca je v neki bukvi zagledala prazno duplino.

Splezala je vanjo.

“Tukaj je imenitno!” je vzkliknila. “Toplo je in stene so ravne. Lahko boš prilepil tiste tapete.”

Jež je zavzdihnil. “Kako pa naj tja gor zvečem dedkovo omaro? Saj menda ne pričakuješ, da jo bom pustil kar tam, v tisti vlagi?”

“Z vrvmi,” je predlagal polh, “pomagali ti bomo.”

“Ni govora,” je odkimal jež. “Vrv lahko počī in potem adijo, omara. Ampak kaj bi to, saj ni od tvojega dedka.”

Spet so se odpravili. Hodili so in hodili. Burja je pihala in mraz je grizel in zeblo jih je v smrčke.

Prišli so do krasnega rova. Suhega, z glatkimi stenami, v pritličju.

Jež je pretipal vsako ped. Premeril, prevohal, pretaknil.

“Boljšega ne boš našel,” ga je spodbujal polh.

Jež je mrko gledal.

“Sss, sss,” se je oglasilo iz temnega kota.

Bila je kača. “Sssaj imam rada obisssske,” je rekla.

“Ampak zdajle ssssem preveč otrpla, da bi vam possstregla. Mraz, sss, me daje.”

“Presneto!” je zavzdihnila groznovilca. “Jež potrebuje novo hišo, iskali smo primeren brlog. Nismo vedeli, da si tukaj že ti.”

“Jež lahko ossstane,” je rekla kača. “Nič nimam proti.”

Jež je stopil ven ter pomignil polhu in groznovilci, naj mu sledita.

“Pri svojih letih,” je sitno ugovarjal, “ne bom šel za sostanovalca. Raje zmrznem.”

“Presneto, jež,” ga je imel polh čez glavo dovolj, “ne mislim vso dolgo zimo iskati hiše zate!”

“Seveda ne,” je rekel jež, “kar pustita me samega. Nič hudega, če zmrznem. Nobene škode ne bo.”

“Že vem, kje boš prezimil,” ga je groznovilca toplo pogledala in krenila naprej.

Jež je zavil z očmi, ko pa je ugotovil, da jih groznovilca vodi proti polhovi duplini, je lahkotno pospešil korak.

V duplinici je groznovilca skuhala čaj.

“Res je prostora za vse,” je veselo rekel jež, ko se je ozrl čez polhovo ležišče in groznovilčino posteljo.

“Včeraj si trdil, da je majhna luknja,” je rekel polh.

“Zmotil sem se. Dovolj velika je, da lahko mirno prezimim z vama.”

“Škoda le, da nočeš iti za sostanovalca,” je groznovilca pomežiknila polhu.

“Bom že potrpel,” je odvrnil jež.

“In omare tvojega dedka ne bomo mogli spraviti noter.”

“Prava figa za tisto črvivo omaro!” se je pridušal jež.

“Nobenih tapet nočem,” ga je resno pogledal polh.

“Nobenih tapet!” je obljubil jež. “Le posteljo mi pomagajta prinesiti.”

Postelja je bila spravljena pod bližnjo smreko. Jež jo je iz svojega starega brloga privlekel že zjutraj.